בסוד שיח
The Nike

בזכות הגילוי הנאות

עם הוידוען בראשית "קולך", סברתי לתומי כי תבוא התנצלות כלשהי על כמה כשלים של התנועה הזאת בשנים האחרונות או לפחות על אחד מהם. למשל, הטיעור שלא היה ולא נברא על כך שמנעים מנשים אחריותית לטבול בטקסאות מסויימים. אשמת השיח הזאת ולמעשה לא היה לה שום בסיס. "קולך" נגדרה אחרי סיפור רמיוני של אשה אחריותית, מומחית במניפולציות, שביקשה לפתות מקווה מיחוד לנשים אחריותיות אחר תגהל, כמובן, היא עצמה.

איך אמר מקרקוב: "חוקק של תנועה חזקה של פרט נמ־ דרים ביכולת להדהד בטעויות ובשגיאות" וחבל שאחרי הפ־ רשום הפוגע לא בא קול אמיץ להודות ולהתנצל. ועכשיו יש את הסיפור עם "נשים באחים". אני לא אעמוק בזה כי מקו־ רבי הרב הנפגע אמרו לי ש"הענייו בפיפול".

נושא חשוב לא פחות הוא הגילוי הנאות. מן הראוי היה ש"קולך", המזוהה עצמה כתנועה אולתרוכסית, תרוחם גם על הזוב של התנועה הקנסרבטיבית החוק המהלך בתוכה. והבא לעיוני נאום (בשם הכוונים) שנשאה גב' תמר ביא־ לה בטקס הענקת התארים (M.A) של "מכון שכטר". "מכון שכטר" שייך לתנועה הקנסרבטיבית והוא שלוחה של הסי מינר היהודי התיאולוגי בניו־יורק עם כל המשתמע מכך. הדברים שנאמרו מפיה (בישוב חלקי להלן) מבטאים השקפת עולם "שכטריסטית" מובהקת, ובהיותה חברת הוועד המנהל של "קולך" ושותפה בה לחיבור תוכניות לימודים (בנושא ציונות), סבר היה ליידע את הציבור האורתודוכסי על כך כי לא הכל אורתודוכסי ב"קולך". וכך הצישה:

discovered a land of Canaan that was good for livingO g today the Schechter institute. Here I, like many others, se to dwell in it, to the institution which we are celebratin he tradition from which I emerged, and moreover, to choo I credit the opportunity to return and consider t

תרגום חופשי: אני זוקפת לזכותו של מכון שכטר שבו אנו חוגגים היום, את ההזדמנות שניתנה לנו לשוב ולשקול את המורשת שמהווה צמוותי ויתר על־כך, לבחור להתעמק בה. כאן (מכון שכטר, ש.ג.) גיליתי, כמו רבים אחרים, את ארץ כנען שטוב להיות בה.

"ארץ כנען שטוב להיות בה".

לראשונה - חוגיגת סיום הש"ס בישיבת 'חכמי לובלין' בטולין

במקומות רבים בעולם יישרט בשבוע אדרים לציין 'סיום הש"ס' במסלול דף היומי, כפי שציין רבי יהודה מאיר שפי־ רא זצ"ל, מייסד ישיבת 'חכמי לובלין' בפולין.

המקום והמיסודי המעניין ביותר שבו תתקיים הגיוגת 'סיום הש"ס' הוא ללא ספק בישיבת 'חכמי לובלין' שבטולין.

'מרכז רבני אירופה', בשיתוף פעולה עם הקהילה היהוד־ רית בלובלין, הקהילה היהודית בחרשה ודבה הראשי של פר־ לין, יישרט בה חגיגה מרכזית של 'סיום הש"ס' בהשתתפות אלפי־רבים, רבנים מרחבי אירופה, נציגי הממשל השולני ואר־ שי ציבור נכבדים.

במעמד זה צפויים להשתתף כ־1,000 אורחים מגציגים לאורך מישראל, מארצות הברית ומהריטים רבות באירופה. האירוע יישודר בישיר באמצעות מערכת טכנולו־ גית חכמה לכ־600 רבני קהילות אירופה והוא מתואם עם כר־ חת הבישמע המקומיים.

"מרכז רבני אירופה" פרעל מברכת, בלגיה, והוא מפעיל מערכת עניפה של שירותים לרבנים בערים ושרות באירו־ פה, כולל במקומות נידחים. בשירות, בישיון תמידין, אנפ

לנישואין ולברוך יהודה, הבאה לאור, הבא קרישא ובתי עלמין, מקוואות, מידע ושבטלוגיה.

"כשהוא חי - קולו אחד"

בטעם האמונה שראיתי את אדיר דיק ובעל' ויה זה ב"ערש" לבין יום הילולתו של האדמו"ר מסדיגין זצ־ קללה"ה. "מה קרה", שאלתי אותו תשובתו היתה "אחר־ מין לי", שום דבר לא קרה. לא הבדרים הנרשים ולא הנרשות הרגישות. שום דבר. רק ההילולה. של ילדים, של מבוגרים, של תינוקות של בית רבן.

תמונה משגעת וקול המולל, הקהל הגדול של אלין יש ראל, אין לבן אלא להתבונן בדבריו של רבי יהושע. "אמר רבי יהושע זה הוא שאמרו כשהוא זך שלו אחד" (משנה אחרונה מסכת קנים), וכשהוא מת - קולו שבעה". כי הנה מעמת את לבו בבית המולך, בשבעה ובקריעה. את נאמנו, אותב־ישראל שהרחיי יותר ויותר רבים על העשותם בתמיה אמיתית לגאולת הכלל והפרט, בנוסף קטנף ובשר מרון.

בתחון פה

"אין שום מסע שיסוי"

"עמר זילברשלג דויד זיסקין:

בשביל להגן על חבר, נניח ונקוזה שמאינמדס מחדד - השמצת וגירסות במחדד זה ציבור שלם שאינך מביר. בפ־ רשה שבה התפרסם מכתבך במרחוז של ה"ה שאול שיף, פרשת משפטים, למדנו בפשטות גדולה, בדורה וצועקת - "לא תהיה אחרי רבים לרעות" ויש בזה מדרשי חז"ל ראשונים ואחרונים. כל הסמכות של הדטוקרטיה ומוס־ דות השלטון הגילוחים עליה יונקים מציווי התורה "אחרי רבים להטות" שבהמשך הפסוק. אבל, ואבל גדול, ההס־ תיגות נמצאת כבר בתחילת הפסוק אחרי הרבים - לטר בהם חס ושלום לרעה. ומי קובעים רבותינו?

"לרב ויזנר שבניו־ירדידנו זכויות רבות ומכובדים לא קלים בהם ברוך כלל בעבר ממר בכבוד. ברגע נתן זה, כמו במגילת אסתר - האם הגיע לאן שהגיע בשביל למלא פקודות זדונה בנחישות? האם באמת כל פקודה אין מסרבים לזה?

אני משוכנע ומאמין שכל אחד מהקוראים מדוד מר תק, מגוון חשוב זה יסרב למלא שלל פקודות, גם לו יי־ נתנו ישיוות עליידי הרב הראשי לצה"ל או הרמטכ"ל, באומץ וביושר. אפילו לא צריך לפרשן כי רבים הפו

"נגד הרב ויזנר אין שום מסע שיסוי או הסתה או הדר־ פה. עצוב שזוא מתבניין דרכך הדדך עוד מספר חברים כאשר כמה צעירים שאף אחד גם לא ממש מכיר (תברר...) נקטים כלפיו בשיטות לא הכי מכובדות. אולם פתיחת הפיות שהוא ואתה תומכים בה - הדבה יותר חמורה.

"יותר מזעיל שאתה ורבותיך החשובים תיקחו יותר אחריות על כלל ישראל ותהיו חברים אמיתיים לצדת הרבים - חז"ל לא כפי שכתבת שאנחנו ורבותינו "שונאי אדם", "דורפים", "מסע שיסוי", "מעלילי האנשים החר מאים" וכדי. דודי היקר, תתבייש. תתנצל.

"אנחנו עדיין נגם שרון, וייס ויזנר יצליח מאוד, הבחירים בתוד - אנחנו. זה האמת בבמהדיוק המלכים. בכוב רב - בנצי לוזבין, ממייסדי היישוב והשוב וה נוחד הזה, מהמיסדים.

י"ג התהגות

בב"ה שכבו וחל יום סמידתו של מרן רבי ישראל ליפקר, טלנסר, זצ"ל, מייסד תנועת המוסר. להלן י"ג התהגות שקיים בשבו ועוד יותר ממך, זה מלין עליך כמדריך לתיקון המידות ועיצוב האישיות.

אמת. אל תרציא מן הפה דבר שאין הלב מעיד על אמיתתו.

זהירות. אל תבטל רגע לבטלה. יש לעשות את הדרוש לעשות.

תרוצות. את מה שהתחלת לעשות, יש לעשות בשקידה ובריגש.

כבוד. הזהר בכבוד כל אדם גם אם אינו תמים־דעה עמך.

מנוחת הנפש. אין להיות מבוהל. יש לעשות כל דבר במנוחה.

נחת. דברי חכמים בנחת נשמעים, לכן יש להשתדל לדבר כך.

נקיון. נקיון ושמרה בגוף ובבגדים.

סבלנות. סבול במנוחה כל מקרה וכל פגע חיים.

סדר. עשה את כל המעשים התעגינים בסדר ובמשטר.

עגוה. הכר בחסרונות עצמך והסח דעת ממומי חברך.

צדק. במשפטו וכדרשתו; תור משלך.

קמוץ. אל תרציא פרזטה שלא לצורך.

שתיקה. חשוב את התעולת שבדבריך בטרם תדבר.

ורחמים גדולים אקבצך

ב"ב אדר חל יום ההילולא של האדמו"ר מגור בעל "בית־ישראל" הקדוש. עתה כשמציינים 60 שנה לפטירתו אשתדיל מן הראוי היה שהתוק שדות הכללית, אם טרם התעתדה כליל, תקריש כמה מדעיה לאדמו"ר מגור בעל "בית־ישראל" שקמעם את הדיסות "חצר" גור המפוארת ובזכר תו היא היתה אימפריה של חסידות ותורה כפי שכללנו מכידים.

מספר איש העסקים, החסיד משה חיים שיינפלד על ימי הבראשית של האדמו"ר בעל "בית־ישראל" מגור:

תקופת ההנהגה הראשונה של ה"בית ישראל" זצ"ל, זכדה לנו - ילדי בית המדרש הירושלמי, כתקופה בה זכינו לסיפול אישי צמוד: התענינות ה"בית ישראל" בכל ילד בבית המדרש. משומת הלב היתה אבהית. הבנו אז, שהרבי רואה בנו הילדים את ילדיו ואנ, כפי שאמר ה"בית ישראל" למ־ שב"ק (למשמש בקודש) שלה: "אם ליבלה שלי היה חי. היה מאיר את העי־ לם", אך משלא היה ליבלה היינו אנו.

ה"בית ישראל", שאיבר בשואה את בנו ובתו, וזגתו, ותנו ויבדאי חלציו, הוא זה שהצליח להפוך את הבריגע קטן עזבתיך' לסיסמא של הפסוק 'ברחמים גדולים אקבצך'. ברחמים ובטוב לב נאספו השרידים, הפליטים, כפי שנקראו אז, והתכנסו לקהילת חסידי גור בירושלים באותה הבמסידות אין קץ. ניצולי השואה, אלו שזכו לחזור ולהתמעמף בצל קדשו, זכו לקיר בה מייחדת, ואנו הילדים הבנו את משך הקירבה המיוחדת, שנילה לאותם שרידים ששרדו ובאו. רגיל היה לומר שאסור לקטרג על אותם יהודים, שחזרו מהתעמת ולא נשארו דתיים. סיפר לי משב"ק, שעוד בבית ה"אמרי אמת", מיד לאחר שהגיעו יידעות האיוב מאירופה ירושלים, עמד ה"בית ישראל" בכניסה לחדר אביו הגדול ה"אמרי אמת" בליל הסדר, וכשהגיע ה"אמרי אמת" לאכילת מרור, צעק ה"בית ישראל" בקול: "מרור זה שאנו אוכלים על שום מה" - החדר רעד מעוצמת הדמעות 'ברחמים גדולים אקבצך' - הם הגיעו שריד מעיר, פליט ממשפחה, הם זכרו: "יש שבר במצרים", יש רבי בירושלים - לכאן הם חתרו, ולכאן הגיעו. כאן בגור, נת־ קבלו בזדעות פתוחות כבנים אובדים, ששבו הביתה, ותוך יום נראו ככל בני החבורה. כל אחד הסטודיה, כל אחד סיפור, כל אחד נס - "ושבו בנים לגבולם". וקני הסטידים בירושלים הבירו את הדיהם, איש לא שואל איפה הם - הכל יהדים.

ה"בית ישראל" הקריש לכל אחד מהם את פלוא תשומת הלב, העידוד והחיזוק. הוא קיבצם ברחמים גדולים, הוא החזיר להם את האמונה האת הבי־ טחון, את החיק ואת התקוה.

סטטוס קוו מה פירושו?

באחת ממערכות הבחירות, לחצה מפא"י ההיסטורית מאוד על 'אגודת ישראל' להצטרף לקואליציה. למפא"י היה אז חשבון להשאיר את מפד"ל בחוץ, ועז רצונם היה לצדף את 'אגודת ישראל'.

הנהלת 'אגודת ישראל' בנוסח לירזן ושות בעניין. הברי ההנהלה המוב־ תעים לא הביעו כלל מרוע שאלה כזאת מופנית אל הנהולה ולא למועצת גדולי התורה, כמקובל. לאחר זיון סרוי הוסקה הישיבה, ומשלחת יצאו לחיפה ולבני־ברק. בחיפה שוחה ה"בית ישראל", ובבני־ברק גדו מנחיגי העולם הליטאי.

הייתי בין הנוסעים לחיפה. לאחר שהצגנו את העניין, תוך הדגשה שאי פשר לקבל הדבה הישגים, תקציבים ותפקידים, כאחר ודצון מפא"י לה שאיר את מפד"ל בחוץ. בפרט היה חשוב לאגודת ישראל' לקבל השפעה במשרד הדתות, במועצות דתיות וכ', שהיו אז למעשה בשליטה מוחלטת של המזרחי. כמובן, שהדגשנו שבעניין דת ישמר ה'סטטוס קוו' באופן קפ־ רני.

ה"בית ישראל" האזין בקשב רב, ולאחר מכן אמר: "סטטוס קו, פירוש הדבר שכאן בחיפה ימשיכו האוטובוסים לנסוע בשבת" - אמר ולא יסף.

משפט אחד, שאמר את הכל. כמובן, ש'אגודת ישראל' נשארה בחוץ. המעגין שגם המשלחת, שחזרו מבני־ברק, באו בידים ריקות.

(המחבר "על המשמרת ועל העבודה")

schiffs@013.net.il

עורכת המוסף: לימור גרייזים־מגן